

ADRIAN TCHAIKOVSKY

DÜNYANIN PARÇALARI

Son Mimari
Birinci Kitap

Çeviren: Berna Kabacaoğlu

Eksik Parça Yayınları

Adrian Tchaikovsky

Dünyanın Parçaları

İlk kez 2021'de Pan Macmillan'ın bir altmarkası olan Tor Books tarafından yayımlandı
Shards of the Earth

Copyright © Adrian Czajkowski 2021

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Dizi editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Çevirmen: **Berna Kabacaoğlu**

Son Okuma: **İsmail Yamanol**

Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**

Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Nisan 2025

ISBN: ???-???-???-??-?

Türkçe yayın hakları, Anatolia Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

[instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

[facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

[youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

[tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

[x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Adrian Tchaikovsky, 1972'de Lincolnshire'daki Woodhall Spa'da doğdu. Önce Psikoloji ve zooloji okumak için Reading'e gitti ancak sonradan bundan vazgeçti ve kendisinin bile tam anlamadığı nedenlerle daha sonra hukuk bölümünü bitirdi. Şu anda yaşadığı Reading ve Leeds'te hukuki yönetici olarak çalıştı. Evli, fantezi rol oyunları, zaman zaman amatör tiyatro oyunculuğuyla ilgileniyor ve sahne dövüşü konusunda eğitilmiş. Muhtemelen oğlundan başka herhangi bir egzotik veya tehlikeli evcil hayvana bakmıyor.

Eleştirmenlerin beğeni toplayan *Shadows of the Apt* ve *Echoes of the Fall* serilerinden başka çok sayıda fantezi ve bilimkurgu romanının da yazarı olan Adrian Tchaikovsky Arthur C. Clarke'ın 30. yıldönümünde En İyi Bilim Kurgu Romanı ödülünü (2016) kazandı. *Cage of Souls* isimli romanıyla 2020 Arthur C. Clarke Ödülü En İyi Roman kısa listesine kaldı. *Zamanın Çocukları* serisi 2023 yılında Hugo En İyi Seri ödülünü kazandı.

2007'den beri uzun yol katettik. Bu, birçok olağanüstü şeyin gerçekleşmesini sağlayan Simon için.

İÇİNDEKİLER

Öndeyiş	9
Birinci Bölüm: Roshu	17
İkinci Bölüm: Huei-Cavor	73
Üçüncü Bölüm: Tarekuma	138
Dördüncü Bölüm: Eriha	219
Beşinci Bölüm: Berlenhof	303
Mimarların Evreni: Kaynakça	449
Sözlük	449
Karakterler	450
Diğer Anahtar Karakterler	451
Dünyalar	451
Türler	452
Gemiler	452
Zaman Cetveli	454

ÖNDEYİŞ

Galaksideki insan uygarlığının ışıkları başlangıcından beri birer birer sönüyordu; tüm o küçük madencilik dünyaları, uzaklardaki yerleşim yerleri, insanların inşa ettikleri evler. Yani, bilinen adıyla koloniler: Boş bir merkezden patlayan, insan yayılımının büyük, içi boş Pol-yaspora'sı... Çünkü Mimarlar ilk önce Dünya için gelmişlerdi.

Berlenhof, insanlığın ikinci kalbi olmuştu. Burası, Dünya düşmeden önce bile rahat, güçlü bir gezegendi. Burası savaşta, ölüme mahkûm oldukları dünyalardan kaçmak zorunda kalan insan sayısını arttıkça, askeri komuta ve sivil yönetimin merkezi hâline gelmişti, uygarlık ölçeğinde bir mülteci çabasını koordine ediyordu. Bu nedenle, Mimar geldiğinde koloniler dönüp savaştılar; orada topladıkları tüm müttefikler de öyle. Bu; galaktik düzeydeki bir tehdide, konuşlandırılan her silaha, yararlanılan her gizli kazanca karşı büyük bir direniş olacaktı.

Solace hatırladı. Oradaydı. Basilisk Bölümü, Cennetin Kılıcı Kız Öğrenci Yurdu. İlk savaşı.

Kolonilerin gizli bir silahı vardı, tanım tam olarak buydu. İnsanlardan oluşan bir silah. Solace onları savaş konseyinde görmüştü. Bir grup tuhaf, hasarlı görünümlü kadın ve erkekten başka bir şey değillerdi. Ana filo Berlenhof'u savunmak için hazırlanırken, bir avuç küçük gemi ise bu yeni aldatmacanın kaçınılmaz olanı bir şekilde ertelemesi ümidiyle bu "silahları" Mimar'a doğru taşıyordu.

Elbette, boşuna bir çabaydı bu. Oldu olacak, dileklere ve dualara da bel bağlasalardı.

Cennetin Kılıcı'nda, vardiya dışındaki herkes hevesle gösterileri izliyor, bunun gerçekten bir anlamı olduğuna inanmak istiyor-

du; önceki tüm gizli silahlar hava cıva ve umuttan başka bir şey olmamasına rağmen. Solace, diğerleri kadar dikkatle baktı. Mimar'ı ekranda gözden kaçırmak imkânsızdı, Dünya'nın kayıp uydusu büyüklüğündeki parlatılmış, devasa bir kütle, yoluna gönderilen her tarama ve sondayı geri püskürtüyordu. Berlenhof'taki savunma filosu bir iğne deliği sürüsüydü. Ölçek olarak o kadar küçül-müşlerdi ki Solace büyütme isteyene kadar zar zor görülüyorlardı. Kolonilerin kalbi, Mimar sistemin ucundaki boşluktan çıktığında onu başka bir yere göndermek için güçlerini çoktan toplamıştı. İnsanlık asla bundan daha iyi olasılıklara sahip olmayacaktı.

Oralarda, Mimarlar herkesin sorunu olduğu için güçlerini insan müttefikleriyle paylaşan uzaylı ticaret ortakları Castigar ve Hanni gemileri vardı. Geniş ve perişan bir insan gemisi filosu da bulunuyordu. Bunlardan bazıları özel savaş gemileriydi ve diğerleri uzaya fırlatılabilecek ve tahliye için herhangi bir işe yaramayan her şeydi. Yörüngedeki Kovancı fabrikaları işçilerini silahlandırıyor-du. Oralarda, sistemdeki en büyük tekne olan bir Naeromath Çekirge Gemisi'nin kuluçkaya yatmış enkazı bile vardı – Mimar tarafından küçültülmüş olması dışında...

Hiç kimse Çekirgelerin ne istediklerini ya da ne düşündüklerini bilmiyordu, onların bile bu düşmanla savaşacak olmaları dışında.

Bir de filonun gururu vardı, Solace'ın kız kardeşleri: Partenon. Belirli bir ölçüde insan değeri taşıyan insanlar. Dünya'nın düşüşünden bu yana kolonilerin kalkını olan, tasarlanmış, savaşçı kadınlar. *Cennetin Kılıcı*, *Yükselen Anne* ve *Savaş Zırhı* – insanlığın şimdiye kadar tasarladığı en gelişmiş savaş gemileri, savaş öncesi günlerde hayal bile edilemeyecek silahlarla donatılmıştı.

Solace bakmak için boynunu uzattığında, filo ile Mimar arasında küçük bir noktacık gördü: ön kuvvet. İnsanlığın mızrağının ucu Partheni'nin en hızlı gemilerinden oluşuyordu. Normalde rolleri zaman kazanmak olurdu ama bu durumda *Kâhin*, *Ocasio*, *Ching Shi* ve diğerleri gizli silahlarını düşmana taşıyorlardı.

Solace bunların hiçbirine inanmadı. *Cennetin Kılıcı*'nın donatıldığı kütle yok ediciler ve Sıfır Noktası savaşçıları ya savaş dönüştürürdü ya da hiçbir şey olmazdı. Bunu kendi kendine

söylerken, etrafındaki vardiya dışı kadınların mırıltılarını duydu. “Aracılar,” dedi biri, tabu olan bir şeyden söz ediyormuş gibi bir fısıltıyla ve bir başkası, hizmet edecek yaşta bir kız, “Beyinlerini kestiklerini söylüyorlar. Onları böyle yapıyorlarmış,” diye ekledi.

Memurlardan biri, “Telemetry geliyor,” dedi ve ekran bu birkaç noktaya odaklandı. Sanki Mimar’ın dağlık taraflarına atmayı planlıyormuş gibi, Mimar’a doğru ok atıyorlardı. Solace, görmekte olduklarından daha fazla bilgi koparmaktan, gemilerin içine göz atana kadar her yeri incelemeye çalışmaktan gözlerinin yorulduğunu hissetti. Bu noktalardan biri göz kırptı. Mimar onların varlığını fark etmişti ve sabırla üzerlerine vuruyordu. Solace, Mimar gücüne sahip bir fırçanın bile yarattığı sonuçları görmüştü: yoğun kütleçekimi basıncıyla buruşmuş, kıvrılmış ve büzülmüş bir metal. Büyük ve iyi korunan bir gemi, kısa bir darbeye yol açabilirdi. Bu küçük araçla ise kurtulan olmazdı.

“Bunun faydası yok,” dedi. Orada *olmamız* gerekiyor.” Parmakları kütle yok edicilerinin anahtarları için kaşındı.

“Mirmidon Solace, Örnek Filolardan daha iyi bildiğini mi sanıyorsun?” En yakın amiri, tabii ki omzunun dibindeydi.

“Hayır, Anne.”

“O zaman izle ve hazır ol.” Arkasından bir mırıldanma duyuldu: “Seninle aynı fikirde olmadığımından değil.” Amiri konuşurken, küçük gemilerden biri daha karanlığın içine çekildi.

“O, şey değil miydi?..” diye haykırdı biri, sözü kesilmeden önce. Sonra memur, “Telemetry, güncelleme ve onaylama!” talebinde bulundu.

Biri, “Belirgin bir sapma,” diye onayladı. Ekran bir denetleme gösteriyordu: Mimar’ın öngörülen rotasını ve mevcut yörüngesini gösteren bir dizi çizgi.

Başka biri tükürükler saçarak, “Yani, rotasını değiştirdi. Bu hiçbir şeyi etkilemez,” dedi ama memur onların sesini bastıracak bir tonla konuştu. “Bir Mimar’ın rotasını *değiştirdiler*! Her ne yaptılarsa onu *değiştirdiler*!”

Ardından tüm verileri kaybettiler. Gergin geçen bir anlık sessizlikten sonra göstergeler yanıp söndü; sağlam kalan bir avuç

gemi, Mimar'ın Berlenhof'a doğru yenilenen rotasından kaçıyor-
du. Gizli silah her neyse başarısız olmuşa benziyordu.

Bir görevlinin, “*Yüksek alarm*. Tüm vardiya dışı mürettebat takviye için gerektiği gibi hazırlansın. Savaş bize doğru geliyor!” dediği duyuldu. Ancak Solace hâlâ ekrana bakıyordu. Hiçbir şey *başaramamışlar* mıydı? Her nasılsa, bu gizli Aracı silahı bir Mimar'ın rotasını değiştirmişti. Daha önce hiç kimse onları bu kadar korkutmamıştı.

Emirler, düşüncenin hemen ardından geldi. “*Kâhin*’i karşılamaya hazırlanın. Hasar kontrolü, tıbbi muayene, refakatçi.” Solace, ekibiyle birlikte vardiya dışı havuzdan çağrılan üçüncü kişiydi.

Kâhin, uzun, aerodinamik bir gemiydi; ön kısmı kütleçekimsel sürüşlerin etkisiyle şişmiş ve ardından incelererek parçalı bir kuyruk oluşturmuştu. Artık o kuyruğun yerinde yeller esiyordu ve geminin geride kalan üçte ikisi, bir el onu sıkmış ve biçimli her çizgiyi kederli birer kıvrıma dönüştürmüş gibi görünüyordu; geminin geri dönmüş olması bir mucizeymiş gibi. Ambar kaldırıcı açıldığı anda, hayatta kalan mürettebat yaralıları taşımaya başladı. Solace, geminin göstergelerinden, içeridekilerin yarısının hiç çıkmayacağını biliyordu.

“Mirmidon Solace!”

“Anne!” diye selamladı Solace, alacağı görevleri öğrenmeyi bekleyerek.

“Bunu köprüye götür!”

Solace gözlerini kırptırdı. Bu bir adamdı. Kolonyal bir insan adam. Sıskaydı, büyük kulaklıydı ve savaşın travmasını çoktan atlatmış gibi görünüyordu. Gözleri kocamandı ve dudakları sessizce hareket ediyordu. Vücudundaki seğirmeler fareler gibi bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Solace, onu daha önce savaş konseyinde görmüştü. O, Övülen Aracılardan biriydi.

“Anne?”

Memur, “Onu köprüye götür. Hemen, Mirmidon!” tersledi ve sonra eğilip Solace’ın omzunu tuttu. “İşte bu, kardeşim Silah, bu... ve eğer bu bir silahsa onu kullanmalıyız.”

Berlenhof’ta milyarlarca insan vardı: yerel nüfus ve diğer kayıp dünyalardan gelen sayısız mülteci. Mimar onu yok etmeden önce

hiç kimse, bu insanların binde birini bile Dünya'nın dışına çıkaramayacaktı. Ancak tahliye çabası için ne kadar çok zamanları olursa o kadar çok hayat kurtarılırdı. Parthenon, gemilerini ve yaşamlarını bunun için harcıyordu. Kovancılar yapay bedenlerini bunun için harcarlardı; uzaylı paralı askerler, partizanlar ve ideologlar bunun için ölürlerd. Kaybolan her gemi, Berlenhof açıklarında sivillerle dolu başka bir yük gemisiydi.

Solace, adamı rıhtımdan çekerken gördüğü irice bakışların farkındalığıyla onu bir asansör tüpüne bindirdi. Adam, kültür şokundan çok daha kötüsünü geçiriyor olmalıydı; sıradan koloniler, Parthenon ile ilişki kurmazlardı ve savaştan önce birbirlerinden hiç hoşlanmazlardı. Şimdiyse adam burada, hepsi aynı yüze, aynı sert ve sağlam yapıya sahip kadınlarla dolu bir gemideydi; tekinsiz olacak kadar insan ama çoğu koloni için yeterince insan olmayan kadınlarla.

Adam bir şeyler söylüyordu. Solace duyduklarına bir an için anlam veremedi ama sözcükleri bir araya getirmeye yetecek kadar Colvul dili öğrenmişti. Bu, yalnızca bir bekleme talebiydi. Ancak zaten asansördeydiler, bu yüzden adam istediği kadar bekleyebilirdi ve onlar da ihtiyaç duyulan yere hâlâ gidebilirlerdi. "Bekle, bunu yapamam..."

"Buradasın, Menheer." Solace'ın Colvul dilindeki doğru saygı ifadesini hatırlaması biraz zaman aldı. "Benim adım Mirmidon Solace. Seni *Cennetin Kılıcı*'nın köprüsüne götürüyorum. Bizimle birlikte savaşacaksınız."

Adam şok olmuş bir hâlde ona baktı. "Onlar yaralı. Gemim. Biz atladık..."

"Bu artık senin gemin, Menheer." Adam tekrar titremeye başladığı için ona sertçe vurdu. "Adın, Menheer?"

Adam aniden kıpırdadı. "Telemier. Idris Telemier. Aracı. Birinci sınıf."

"Senin bir silah olduğunu söylüyorlar. O yüzden şimdi savaşmalısın."

Adam başını sallıyordu ama sonra Solace onu asansörden çıkardı ve memurlar adamı çağırdı.

Savaş görüntüleri, köprünün merkezinde çok renkli bir dizi oluşturarak Mimar'ın karşısına çıkmak üzere hareket eden geniş

filoyu gösteriyordu. Solace, lazerler ve mermiler, intihar amaçlı dronlar, patlayıcılar ve kütleçekimi bükülmesi ile ellerinden geldiğince hasar vermek için nihayet ateş etmek üzere olduklarını gördü. Ancak amaçları yalnızca yavaşlatmaktı. Bir Mimar’a karşı, ona ancak gezegeni yok etmeden önce seni ortadan kaldırmak zorunda kalacak kadar sıkıntı verdiğinde zafer kazanabilirdin.

Idris’i ekranın önüne çıkardılar, ancak Solace’ın onu dik tutması gerekiyordu.

Idris’in ağzından, “Ben neyim?” sorusu döküldü. Solace, onun neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını anladı.

Bir memur, “Yapabileceğin her şeyi *yap*,” diyerek adamı tersledi. Solace, *Cennetin Kılıcı*’nın şimdiden saldırı yolunda olduğunu görebiliyor ve hissedebiliyordu. Toplu imha konsollarında vardiyada olmayı, o ersatz çekicini Mimar’ın kabuğuna dayamayı çaresizce istiyordu. Artık bu Aracı’ya, büyücülere inandığından daha fazla inanmıyordu. Yine de adam o solgun bakışlarını çevirdiğinde, yüzünde bir gülümsemeyle karşılık verdi ve adam bundan bir anlam çıkarmış gibi göründü. Gözlerinin ardında bir şey parladı: delilik ya da ilahi ifşa.

Sonra, kardeş gemilerinin kütle yok edicileri ateşlendi ve Solace, *Savaş Zirhi*’nin saldırısını köprü okumalarından takip etti. Bu, Mimarların kendileri incelenerek geliştirilmiş bir silahtı; düşmanlarının kristalimsi dış yüzeyinde bir yarık açmayı amaçlayan, saf kütleçekimsel bükülmenin bir çekiç darbesiydi. Operatörler peş peşe hasar raporlarını okudu: Çatlama minimum düzeyde ama mevcuttu; hedef alanlar daha yoğun bir saldırı için işaretlendi. *Cennetin Kılıcı* Sıfır Noktası savaşçıları artık bölmelerinden akın ediyor, düşmanın zamanını ve dikkatini büyük toplardan başka yöne çevirmek için yüz jet savaş uçağıyla çevreye dağılıyorlardı.

Tüm köprü bir an için koro hâlinde şarkı söyledi, çalışan kütle yok edicilerin sesi tüm gemi boyunca tınladı. Solace, her zaman yaptığı gibi içinden bağırmak istedi ama çenesini kapalı tuttu çünkü burada, köprüde bu tür şeyler hoş karşılanmazdı.

O sırada Idris, Solace’ın kollarında geriye doğru kıvrılarak nefesini tuttu ve dilini ısırırken, Solace onun yüzündeki kanı gördü. Gözleri bir insanın yapabileceğinden daha fazla irileşmişti, tüm be-

yazları görünüyordu ve her birinin çevresinde de kırmızı bir halka vardı. Adam çığlık attı ve köprünün diğer ucundan gelen endişeli bağırsılar, Filo Komutanı'nın Mimar'ın sendelediğini söylemesiyle gölgede kaldı. Bu kadar amansız bir ivmenin yönünün bir asteroid çarpması dışında herhangi bir şeyle değiştirilmesi imkânsızdı ama tam da Idris'in bağırdığı anda sarsılmıştı.

Kütle yok ediciler tekrar çalıştı ve Idris, *Savaş Zirhi* ile *Yükse-len Anne*'nin de ateş ettiğini gördü, hepsi de Mimar'ın yapısındaki aynı çatlakları hedef alıyordu. Daha küçük gemiler sürü hâlinde devin sivri yüzünün yanından geçiyor, ellerindeki tüm silahları kaybediyor, devin korkunç ilgisinden bir nebze olsun pay alabilmek için çılgına dönüyorlardı. Solace, onların mum gibi söndürüldüğünü gördü, her seferinde bir avuç dolusu. Sonra, Mimar'ın görünmez elleri uzandı ve *Savaş Zirhi*'ni boylu boyunca sıkıp bir çiçek gibi açtı. Bir gemi ve tüm ruhları, yuvarlanan metal bir heykele dönüştü ve boşluğa doğru sürüklendi. Mimar gezegene ulaştığında Berlenhof'a da aynısını yapacaktı.

Ardından Çekirge Gemisi yok edildi, parçalanan kütesini Mimar'ın rotasına sokmaya çalışırken aşınarak yok oldu. Sonra *Kılıç*'in silahı konuştu ama koro artık uyumsuzluk içindeydi, savaş gemisinin dikişleri kendi silahlarının gücüyle gerilmişti. Idris acı içinde Solace'ın ellerini tutuyor, ona doğru eğiliyor ve ağlıyordu. Mimar sisteme girdiğinden beri ilk kez durmuş, artık gezegende ilerlemiyordu. Solace, o noktada Idris'in titrediğini hissetti, Mimar adlı kıyamet motoru üzerinde kontrol sağlamak için evrenle mücadele ederken kaskatı kesilmişti. Solace'ın kulakları köprü raporlarının hızlı, etkili pıtırtilarıyla doluydu: gerilim kırılmaları, hedefleme, bir sopalama silahı olarak kütleçekiminin zarif fiziği. Hasar raporları. Çok fazla hasar raporu. Mimar onları bir kez fırçalamıştı ve Solace bunun farkına bile varmamıştı. *Cennetin Kılıcı*'nın güvertelerinin yarısı boşaltılıyordu.

“Çatırdıyor!” diye bağıırıyordu biri. “Çatırdayarak açılıyor!”

“Hazırlanın!” Solace, hem kendini hem de Idris'i korumak zorundaydı çünkü onun akli başka bir yerdeydi, Solace'ın hayal bile edemeyeceği bir alanda savaşıyordu.